

лучватъ най-сетнѣ да го съживятъ. Горкото дѣте отваря очи и гы глѣда плахо, плахо. Выкатъ го, обсипватъ го съ най-милы, най-разглѣзены имена, то неможе да гы чува. Языка му са мърда изъ устата му, но неможе никаква дума да каже. Шестъ мѣсеца са е изминало отъ тази плачѣвна случка и сичката масторія и знаеніе на лѣкаритѣ нищо неможихъ да му помогнатъ. Ей нѣ, че за презъ цѣлыя си животъ станѣ глухо, нѣмо и неусвѣсно. Помыслете си, пріатели, каква може да е мѣката и тѣгата на родителитѣ му. Може тѣ и да са молятъ, и да искатъ отъ сърце Господь да си го пребере, та да нематъ вынѣги предъ очи клето дѣте, за което часъ по часъ да са разрѣдватъ и да са топятъ отъ мѣка. Но тѣхната мѣка не е нищо при Славѣвитѣ мѣкы и тѣгы. Той е станалъ кожа и кости, пѣ-много прилича на вѣда отъ колкото на челѣкъ. Неможе ни да ѣде, ни да спи. Сълзытѣ му го изнемощаватъ и совѣстѣта му го ѣде. По сто пѣти на день той ходи на горѣ, на долу, като халосанъ; чюпи си рѣцетѣ, скуби си космытѣ и кълне злыя часъ, въ който са е родилъ на свѣта. Выка, прегрѣща брата си, който не го познава вѣке. Азъ гы видѣхъ горкытѣ и двѣтѣ тѣз дѣца, и немогъ ви каза кое е пѣ-злочесто отъ двѣтѣ.
